

„Glasbena Matica“ v Ljubljani.

XX. leto rednih druš. koncertov. Sezona 1910/11. XXXIX. društ. leto.

V nedeljo dne 5. svečana 1911

zvečer ob pol osmih

v veliki dvorani hotela „UNION“

KONCERT

pod vodstvom koncertnega vodje g. M. Hubada.

Sodelujejo: gospa **Vida Talichova**, koncertna pianistinja, orkester „Slovenske Filharmonije“ pomnožen z nekaterimi učitelji in genci „Glasbene Matice“ in pevski zbor „Glasbene Matice“.

□ □ □

VSPORED:

1. L. v. Beethoven: **Uvertura k „Leonori“ št. 3**, za veliki orkester, svira orkester „Slovenske Filharmonije“ pod vodstvom kapelnika gosp. E. Czajaneke.
2. a) Fran Ferjančič: **Tone solnce, tone** } Mešani zbori. Poje
b) dr. Gojmir Krek: **Tam na vrtni gredi** } pevski zbor „Glasbene Matice“.
3. a) Fr. Liszt: **Ljubavna pesem** } Na klavirju igra gospa
b) Fr. Liszt: **Tarantella di Venezia e Napoli** } Vida Talichova.
4. a) Jakob Aljaž: **Zakipi duša mladostna**. Moški zbor z baritonskim samospévom. Samospév poje član pevskega zbora g. E. Rumpelj.
b) Jakob Aljaž: **Divna noč**. Moški zbor.
c) Ferdinand Juvanec: **Pastir**. Moški zbor s tenorskim in baritonskim samospévom. Tenorski samospév poje član pevskega zbora gosp. Janko Jež, baritonski samospév pa član pevskega zbora g. dr. Fr. Černe.
5. Dr. Anton Dvořák: **Zlati kolovrat**, simfoniška pesnitev za veliki orkester. Svira orkester „Slovenske Filharmonije“ pod vodstvom kapelnika gosp. E. Czajaneke.
6. a) Fran Gerbič: **Rožmarin**. Trospev za ženske glasove s spremljevanjem klavirja. Pojo gospodične: Pavla Boletova, Ivanka Hrastova, Stefanija Skrbinškova, Pipa Tavčarjeva, Angela Maličeva in gospa Mira Žirovnikova.
b) Fran Gerbič: **Lahko noč**. Moški zbor z baritonskim samospévom. Samospév poje gospod Rudolf Trošt.
7. Emil Adamič: a) **Dekletce, podaj mi roko** } Mešani zbori. Poje pevski
b) **Petnajst let** } zbor „Glasbene Matice“.
c) **V snegu**
d) **V gozdu**
8. Davorin Jenko: **„Tanana“**. Zbor ciganov iz spevoigre „Vračara“. Mešan zbor s spremljevanjem orkestra.

Pevski zbor „Glasbene Matice“ izvaja izključno slovenske izvirne skladbe. Razven Jenkovega zbora se izvajajo vse druge skladbe prvokrat v koncertu „Glasbene Matice“.

Začetek točno ob pol 8. Konec ob pol 10.

CENE PROSTOROM: Sedeži po 4, 3 in 2 krone, stojišča po 1:20 K, za dijake 40 h, se dobivajo pri gospe Češarkovi v Selenburgovi ulici in na večer pri blagajni. Besedilo brezplačno istotam.

Besedilo.

1. Tone solnce. tone . . .

Tone solnce, tone za večerne gore; ž njim le moja toga vtoniti ne more.	Zjutraj solnce vstane, lepše še žareče, ž njim pa radost meni vstati nikdar neče.
--	--

Toni, solnce, toni,
drugim topi boli;
njim na srečo vstajaj,
če za me nikoli.

S. Gregorčič.

2. Tam na vrtni gredi . . .

Tam na vrtni gredi rase rožmarin, pridi o slovesu, dam ti ga v spomin.	Na srce ga deni, čuvaj ga skrbno, morda kdaj ob njem ti rosno bo oko.
---	--

Rožmarin povene
ž njim spomin bo vzet,
tudi ti boš nosil
v srcu veli cvet.

Ljudmila Poljanec.

3. Kakor bela golobica.

Kakor bela golobica v čisti sreči se smehljaš, gledaš moža mi ženica ino z deco se igraš.	Naj ti dolgo sreča sije, ne spoznaj mi žalosti, naj mi skrb se te ognije, večno živi v radosti.
--	--

I. N. Resman.

4. Zakipi, duša!

Zakipi, duša mladostna,
zapoj nam pesem radostna,
vsa topla kakor solnca svit,
čez pomladanski kras razlit,
vsa glasna kakor ptičji spevi,
ob jasnem pomladanskem dnevi.

Srce je naše svet oltar,
na njem vonjiv kadila dar,
do nebnih dviga se višav,
zažiga sveta ga ljubav:
do Stvarnika, ki v našo mladost,
vso čisto, sveto vliwa radost.

Zazveni spev čez breg in plan,
čez našo goro in ravan;
domače pesmi sladki glas
Slovenske zemlje slavi kras.
In gromovito svetu znani,
kažo smo domovini vdani.

Do vere in do rodnih tal
ljubezen naš je ideal;
a Ti, ki žar zanetil si,
ki čuvstvo to posvetil si:
ljubezen v naših srcih góji,
da bomo narodni in Tvoji.

Fr. Neubauer.

5. Divna noč.

Divna noč! Zatonila luč je dneva,
zvezd nebroj in luna seva,
slavo Božjo razodeva,
Božjo moč, Božjo, Božjo, Božjo moč.

Ne en dih! Ne en list ne zatrepeče,
mirno v srebru se lcskeče;
ziblje stvarstvo sladko speče,
pokoje tih. Pokoj, pokoj, pokoj tih.

Božja moč! Ko da sem na neba pragi,
čuti vnemajo se blagi;
vsem vam dragi in nedragi;
lahko noč, lahko, lahko, lahko noč.

S. Gregorič.

6. Pastir.

Jaz sem gore sin,
bivam vrh planin,
ljubim svobodo,
dole in goró.

Solnce me budi,
lipa me hladi,
rožice ljubo,
meni tud cveto.

Bele junčke
pasem semtertje,
ptičice z menó
pesmice pojó!

Jačje vrh gore
bije mi srce.
V mirnej bajtici
spavam brez skrbi.

Jaz sem gore sin,
bivam vrh planin,
ljubim svobodo,
dole in goró.

Jačje vrh gore
bije mi srce;
gora je moj dom,
zanjo živel bom.

Tukaj dan in noč
bivam vriskajoč;
jaz sem gore sin,
bivam vrh planin.

Lep je božji svet,
gora mu je cvet;
jaz sem gore sin,
bivam vrh planin!

M. Vilhar.

7. Rožmarin.

Le sahni, sahni rožmarin,
le zgini, zgini z mojih lin;
ne bom te zalivala več
in vezala ne v šop dišeč.

Priseg pod lino čul si sto,
oj, čul si sto jeseni, češ, poroka bo!
In zdaj minul še mesec ni,
in z drugo se mi poroči

Le sahni, sahni rožmarin
le zgini, zgini z mojih lin;
ah, ti si priča sreče bil,
ti zelen up si mi budil.

Le usahni, usahni rožmarin,
zdaj zvon zapoje mi iz lin;
mrtvaško pel mi pesem bo,
on pa bo rajal radostno.

I. N. Resman.

8. Lahko noč.

Lahko noč, ti ljubo dekle!
Na tvoje srce naj božji blagoslov
in svetle sni ta noč rosi.
A jaz sem truden tako,
in vendar miru
mi ta noč ne bo dala;
ko boš sladko spala,
bo nemir ves ta silni večer
v moje duše dnu.

Spavaj, sanjaj do belega dne
oj, lahko noč, ti ljubo dekle!

A. Gradnik.

9. Dekletce, podaj mi roko . . .

Dekletce, podaj mi roko,
poglej mi, poglej v oko . . .
Očesce mi tvoje pove,
kaj čuti, kaj misli srce . . .

Če jaz sem za tvoje srce
za ves svet pustim te ne . . .
Če upa ljubezni ne bo,
srce mi bo žalostno.

I. Resman.

10. Petnajst let.

Moja ljubica šteje petnajst let,
oj, petnajst mladih lepih let;
obraz, oči, svetli lasje,
o teh mi letih govore.

Poživi Bog teh petnajst let,
njih prvi čas, njih nežni cvet!
Tako pogleda solnce v svet,
čebela zbira prvi med.

Moja ljubica šteje petnajst let,
oj petnajst lepih mladih let;
nje hoja, smeh, bele roke,
o teh mi letih govore.

Poživi Bog teh petnajst let!
Za ves bi ne verjel ta svet,
da mogel biti bi tak zaklet
od nežnih takih, mladih let.

Aleksandrov.

11. V snegu.

Hribi še beli so,
rože še ne cveto;
kmal' bo pomlad prišla,
rože bo sklicala.

Samo moje srce
žalostno bode še,
zanj več pomladi ni,
zanj pač veselja ni!

Simon Jenko.

12. V gozdu.

Čuj, v gozdu lovčev rog doni: trara,
na lov tovarišem veli: trara!
Oj, beži zajček, srnica
le skrij se drobna ptičica!
Tu v gozdu varno ni!
Nabita je že puškica,
gorje če ostra krogljica
v srce zadela bi!

Narodna.

13. Zbor ciganov iz spevoigre „Vračara“.

Tanana, tanana, of tanana,
da bu liki čušmanda,
tanana, tanana, of tanana
tinka teto šimkamo
da bu liki čušmando
of tanana, of tanana.

Nek se čekič ori
gdes ciganski zbori;
dok ustraje panj
i naš nakovanj.

Mi cigani odabrani
što nadjemo, to izbrišemo;
bilo ovo, ili ono
sve je nama melem sam.

Nekaj opomb k skladbam:

„Glasbena Matica“ je lansko leto obljubila, da pokaže slovenskemu svetu, na kateri stopnji stoji danes slovenska glasbena produkcija in reprodukcija in kateri višek smo Slovenci dosegli v domačih skladbah. S tem hvaležnim delom je pričela „Glasbena Matica“ že lansko leto na svojih koncertih in letos nadaljuje z izvajanjem skladb.

Dne 5. svečana se bodo izvajale prvič na matičnem koncertu sledeče skladbe:

L. v. Beethoven: Uvertura k „Leonori“ št. 3 op. 72 imenovana tudi „velika Leonorina uvertura“. Edina opera, ki jo je uglasbil veliki Beethoven, je Fidelio, izprva z naslovom Leonora. Kako skrbno je obdelaval svoj predmet, razvidno je iz dejstva, da je skladatelj k svoji operi napisal kar štiri uverture. Danes izvajana uvertura nosi v literaturi vsled pomotne raziskave Beethovnovih životopiscev št. 3, pa je pravzaprav druga k imenovani operi uglasbena uvertura. Beethoven jo je uglasbil l. 1806, dočim je prvo uverturo napisal vže leto poprej. Vsaka izmed štirih uvertur je umotvor za se, osobito to velja o „veliki Leonorini uverturi. Richard Wagner pravi o njej: „to delo ni več uvertura, ampak največja drama sama na sebi.“ V uverturi sami slika Beethoven kako hoče, da bodi razumevana Leonora. Dramatično dejanje opernega besedila je samo slab posnetek, kakor pravi nek kritik, drame, ki jo doživljamo v uverturi. V nedosežni instrumentaciji nas vede skladatelj do peripetije, že slutimo pogin junakinje — tu se oddaleč (sullascena) oglasi rešilni rog, ki mu v orkestru sledi neskončna radost. — Kakor povsod, kjer se je še izvajalo to delo, bo našlo tudi v nas najmočnejših in najtrajnejših odmevov.

2. a) **Fran Ferjančič**, duhovnik-skladatelj v Ljubljani nastopi s svojo, na Gregorčičevo besedilo zloženo skladbo „Tone solnce, tone“. Pesem je natisnjena v zbirki njegovih desetih mešanih in ženskih zborov, ki so izšli l. 1909 v založbi katoliške bukvarne. Delo se izvaja, kolikor nam znano, prvič javno.

Besedilo „Tone solnce, tone“ izraža skladatelj na jako čutapoln, duševno ubran način. To besedilo so uglasbili že razni slovenski skladatelji. Nad mirno harmonijo glasov plava sopranska melodija z višine navzdol in se kot solnce potaplja v temino za hribe. Pesnikovo bolest „le moja toga vtoniti ne more“ izraža na iskren, lep način. Dober je kontrast, kako skladatelj izraža zjutraj vstajajoče solnce v dvigajočih se spevih in v živahnem ritmu, nasproti temu pa obupni spev pesnikov „z njim pa radost meni vstati nikdar neče“ v padajočih spevih glasov.

2. b) **Dr. Gojmir Krek**, skladatelj in urednik „Novih Akordov“ na Dunaju. „*Tam na vrtni gredi*“. Skladba je izšla v 6. letniku „Novih akordov“ l. 1906/7. Na krasen, dramatičen način izraža skladatelj tragiko slovesa ljube od ljubega, ki se ločita na veke. Skladba je povsem duhovito zasnovana, moderna, deklamacija dramatična, je sicer kratka a njen učinek je pretresljiv. Lahka ni, ker ima drzne in izrazovite modulacije.

2. c) **Dr. Gojmir Krek**, „*Kakor bela golobica*“. Velik je kontrast med prej imenovano tragično „*Tam na vrtni gredi*“ in to skladbo, ki v nji slika skladatelj na ljubek, presrčen način srečo mlade zakonske matere sredi svoje dece. Iz cele skladbe zveni „čista sreča“ rodbinskega življenja. V lepih, lahkih ritmih in v jasnih tonih se je skladatelju ta slika jako posrečila. Skladba je izšla v 7. letniku „Novih akordov“ l. 1907/8.

3. a) **Liszt**: *Ljubavna pesem*.

Motto: O ljubi!

O ljubi, ljubi, dókler le ljubiti moreš, hočeš,
saj pride čas, ko ob grobovih se razjočeš.
Le skrbi, da srce ljubezen daje, v nji da žije,
dokler le eno še srce za te ljubeče bije.
A kdor srcé odpré ti, — svoje mu srce odkléni,
oslajšaj uro vsako mu, ni ene ne ogréni.
Jeziku bodi zvest čuvaj: uide hitro zla beseda.
O Bog — srce zlo ni hotelo, noče —
a oni gre in žalosten se joče.

Po nemškem A. Rapé.

3. b) Izmed mnogoštevilnih Fran Lisztovih klavirskih skladb, so posebno po svoji poeziji in muzikalnem izrazu lepe one skladbe, ki jih je uglasbil pod utisi, pridobljenimi na svojem večletnem potovanju. V najkrasnejši obliki spesnil je v glasbi utise svojega potovanja po Italiji, dočim nam veje iz „Švicarske knjige“ planinski zrak duhteče nasproti, izlivajo njegove italske kompozicije gorke žarke južne lepote. Tudi z glasbenimi deli občaril je največje genije Italije: Rafaela, Michael-Angela, Petrarko in Danteja. Polne cvetočega žara so skladbe: „Gondoliera“, „Canzone“ e „Tarentella“, katerim je dal skupni naslov „Venezia e Napoli“. Kdor je kdaj v Benetkah ali Neapolju v tihih nočeh snival ob morju, sliši iz teh skladb krasoto in čarobnost juga v njegovih vse očarujoči poeziji.

4. a) **Jakob Aljaž**, župnik na Dovjem. „*Zakipi duša mladostna*“. Skladba je natisnjena v IV. zvezku njegovih mešanih in moških zborov in je izšla l. 1908 v založbi katoliške bukvarne. Skladatelj je doslej izdal že 7 zvezkov svojih zbranih skladb in sicer v letih 1908 in 1909, ki vsebujejo 38 skladb moških in mešanih zborov, in so med pevskimi društvi jako priljubljene. Vzgoraj označeni pesmi izraža Aljaž na domač, iskren a vendar izrazovit in ognjevit način ljubezen do domovine in vere. Pesem je zložena za moški zbor. Oblika prve kitice je zelo koncizna, imitacije motivov so srečno razvite med basovskimi in tenorskimi glasovi. Prva, druga in četrta kitica izraža navdušenost, tretja pa vsebuje v baritonskem samospěvu in spremljajočih glasovih globoko občuteno milino do slovenske pesmi.

4. b) **Jakob Aljaž**, „*Divna noč*“. Mirno, jasno noč, nebroj zvezd na nebu, lunin svit, nočno tihoto — vse to slika skladatelj v krasnih harmonijah.

Iz vsakega akorda zveni duševna ubranost skladateljeva, ki tudi v poslušalcu vzbudi enako duševno harmonično ubranost. Nehote se poslušalec pridruži skladateljevemu občudovanju narave. V tej pesmi imamo posebno priliko občudovati Aljaža kot prijatelja in ljubitelja narave.

4. c) **Ferdinand Juvánek**, „*Pastir*“. Pesem je iz starejše dobe, izvedena v ljudskem tonu. Na preprost, melodičen način opeva veselo razpoloženje pastirja, ki brezskrbno pevajoč pase svojo čredo na planinah. Slovensko pevsko društvo v Ptuju je svojčas to skladbo prvokrat izvajalo in jo častno nagradilo.

5. **Zlati kolovrat**.¹⁾ simfoniška pesnitev po narodni pravljici, kakor jo je spisal K. Jaromír Erben in za velik orkester uglasbil Anton Dvořák op. 109. Ob gozdnem parobku jezdi na krasnem vrancu kralj. Truden in žejen vsled lova, pride do samotne kočice in potrka. Mlado, lepo dekle mu odpre in mu ponudi hladilen napoj; nato pa se vsede sramežljivo h kolovratu in tanka nit ji drsi brez krotičenja izpod prstov. Začuden gleda kralj to lepo, sveže bitje. Ljubezen se vneme v njegovem srcu. Zaljubi se, razkrije deklici ljubezen ter jo vpraša hoče li biti njegova žena. Deklica se zarudi, povese oči in pravi: „Svoje lastne volje nimam. Obrnite se na mačeho, ki se vrne jutri iz mesta.“

Naslednje jutro prijaha kralj vnovič h kočici. Na njegovo trkanje mu odpre odurna starica. Prosi jo za roko pastorkice. Ta ga skuša pregovoriti, naj vzame njeno hčer za ženo, ki za pastorko v lepoti prav nič ne zaostaja. Kralj pa ji, ponavlja svoje zahtevo, zapove, naj pripelje prihodnjega dne pastorko v grad. Satanski načrt se porodi v glavi starice. Pripeljem ti jo, si misli, toda ne pastorkice, ampak lastno hčerko, ki je oni čisto poJobna. V zvezi s svojo hčerjo izvabi s prilizljivimi besedami nič huđega slutečo pastorko v jutranjem somraku v gozd. Tu odsekata nedolžni žrtvi roke in noge in iztakneta revici lepe oči. Mrtvo truplo pustita v gozdu; oči, roke in noge pa skrivaj vzameta s seboj v grad, kjer je nato ogoljufani kralj obhajal svatbo z namišljeno ljubico — starkino hčerko. Sedem dni je trajalo slavlje. Osmi dan pa se poslovil kralj od svoje mlade žene in odide na vojsko, ženi naročujoč, naj za njegove odsotnosti pridno prede.

Med tem najde čudodelen starček—mogočen čarovnik je bil—razmesarjeno truplo v gozdu in pošlje nekega dečka v grad z zlatim kolovratom in naročilom, naj ga proda, toda le za dve nogi. Mlada kraljica, videti lepi kolovrat, ga hoče imeti za vsako ceno; zato naroči materi naj vpraša po ceni. Začudena nad nenavadno zahtevo dečkovo, mu izroči slednjič nogi umorjene pastorkice. Hitro jih ta prinese starčku čarovniku. Na isti način je dobil starček za zlato vreteno in zlato kodeljo tudi roke in oči umorjene deklice.

S pomočjo „žive vode“²⁾ pritisne čarovnik manjkajoče ude k dekličinemu truplu, in ko jo obudi k življenju, izgine.

1) Pravljiska vsebina, ki je podlaga skladbi, je vzeta iz Erbenovih narodnih pravljič, ki so natisnjene pod naslovom „Kytice“. Narodne pravljice češke so tu podane v obliki balad, katerih vsaka prekipeva velike dramatičnosti. Podobna narodna pravljica se nahaja tudi pri narodih južne Ruske.

2) „Živa voda“, ki — pravzaprav pomenja tekočo vodo v poletju, — podeljuje novo življenje vsakemu mrtvemu telesu, kakor hitro se vanjo pomoči. Izvršen zločin izda tu brnenje vretena; v drugih pravljičah stori isto vrbova piščalka.

Po treh tednih se vrne kralj zmagoslaven domov. Kraljica mu pokaže kupljeni kolovrat. Komaj pa jame prestí, zabrni čudodelni kolovrat in izda njen grozoviti čin.

Vsa bleda skuša kraljica kolovrat ustaviti, pa kralj tega ne pusti, dokler ne zve vsega. Nato pa urno odjezdi v gozd in najde po dolgem iskanju deklico, ki je o nji mislil, da je mrtva. V veseli svatbi se poroči z njo.

6. a) **Franc Gerbič.** „Rožmarin“. Trospev za ženske glasove s spremljevanjem klavirja. Skladba je izšla v II letniku „Novih akordov“ leta 1902/3 in spada med najlepše slovenske ženske speve. Na čudovito globoko občuten način izraža vso melanholijo, otožnost, obupanost in resignacijo zapuščene deklice. V srednjem delu skladbe so izraženi radostni spomini deklice, ki ji jih vzbujajo pogled na zeleni rožmarin, spomini na srečo prejšnjih dni, ko ji je ljubček pod lino prisegal zvestobo in ji obljubljal, da jo poroči. Tej obljubi pa sledi prevara, zakaj še mesec ni minil, ko se je že poročil z drugo. Obupana si želi smrti in si domišlja, da ji zvon iz lin poje mrtvaško pesem, dočim ljubček s svojo poročeno radostno raja. —

6. b) **Franc Gerbič.** „Lahko noč“. Skladba, ki je zložena za moški zbor, je izšla v III. letniku „Novih akordov“ l. 1903/4. Kakor prejšnja, spada tudi ta med najlepše Gerbičeve. S presrčno kantileno v spevu, se kaže tu mojster petja. Čuti ljubega pod oknom za ljubico, so izraženi z vso milino in presrčnostjo. V srednjem stavku pa skladatelj karakteristično izraža notranji nemir in duševni razdvoj ljubega na izrazovit način v globokih vzdihih in modulacijah. Končni spev izzvani ljubici v presrčnem „Lahko noč“.

7. a) **E. Adamič:** „Dekletce, podaj mi roko“, je presrčna, zelo izrazna ljubavna pesem v težji moderni obliki. Prvi in zadnji del je prijaznega izraza, srednji pa ima po burnem tenorskem spevu „če jaz sem za tvoje srce“ in pri mislih „če upa ljubezni ne bo, srce mi bo žalostno“ v smislu besedila velik dramatičen izraz. Natisnjena je v IV. letniku „Nov. Akordov“ l. 1904/5.

7. b) **E. Adamič:** *Petnajst let.* Skladba je izšla v 8. letniku „Nov. Akordov“ 1908/9. Pesnik blagruje in opeva mladost, nedolžnost in lepoto petnajstletnega dekleta. Skladatelj izraža ljubkost besedila v neprisiljeno in lahko tekočih melodijah in harmonijah. Slavospjev mladosti pol resen pol šaljiv, dviga skladatelj v precej drzne višine. Zelo fina je primera: „Tako pogleda soluce v svet, čebela zbira prvi med.“

7. c) **E. Adamič:** *V snegu.* Skladba je izšla v 6. letniku „Nov. Akordov“ l. 1906/7. Temu silno otožnemu Jenkovemu besedilu je dal skladatelj imeniten glasben izraz. Pesnik in skladatelj sta tu na isti višini globokega čuvstvovanja. Prekrasno se dviga muzikalni izraz pri misli „kmal bo pomlad prišla, rože bo sklicala.“ V pestri barvi, jasnem duru in hrepenečem vzletu v višine pozdravlja skladatelj pomlad. A že pri ponavljanju besedila „rože bo sklicala“, odseva melanholija skladbe. Jasno vzdržan durov akord pa vzbujajo spomin na rožnato pomlad. Za tem pa se oglasi v tenoru bolesten otožen vsklík „Samo moje srce, žalostno bode še“, ki hipoma spremeni prejšnji jasni izraz skladbe v silno otožnost in v globokem vzdihu „veselja in“ konča v krasnem pianissimu.

7. č) **E. Adamič**: *V gozdu*. Skladba je izšla v II. letniku „Novih Akordov“ l. 1902/2. Ženski in moški zbor nastopata v fanfarah lovskih rogov in kličeta lovce v gozdu na lov. V srednjem stavku izraža zbor besedilo narodne pesmi „Oj beži zajček — srnica — da te ne zadene krogeljica — v srce!“ Vsa pesem je v priprosti pestri barvi zajeta slika. Kratka, živahna, ljubka skladba.

8. **Davorin Jenko**: *Zbor ciganov iz spevoigre „Vračara“*. O tem zboru pravi St. Premrl v 12. št. Dom in sveta iz leta 1910: „Pri tej točki je dvorana takorekoč oživila. Ta mešani zbor s spremljevanjem orkestra je zares glasba, je užitek prve vrste. Živa kot le kaj je ta glasba originalna, tudi v formalnem oziru čudovito lepo zaokrožena, že kot zbor dobra, z orkestrom pa seveda še bolj izvrstna. Obžaloval sem le, ker je niso ponovili. Občinstvu je izredno ugajala in bo „Gl. Matica“ prav storila, če spravi to Jenkovo delo še večkrat na oder.“

